

INGEZONDEN.

HAEMOPHILIE.

De mededeeling van collega VAN VUGT over een geval van doodelijke menstruatiebloeding (voorkomende in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 18 Juli 1925) lijkt mij er een van groot belang, niet enkel om het geval zelf, maar vooral ook om de beschouwingen, die erbij zijn gehouden.

Merkwaardig is de inspanning die de schrijver zich geeft om te betoogen, dat men hier niet met een geval van haemophilie te doen zou hebben, hoewel toch de beschreven verschijnselen zeker van een onvoldoende stolbaarheid van het bloed afhankelijk kunnen zijn. Maar ook al zouden de verschijnselen nog duidelijker in de richting van nl.: hamophilie wijzen en de er tegen pleitende overwegingen van nog meer kracht zijn, ook dan nog zou haemophilie in casu niet mogen worden aangenomen.

Immers het is verboden.

Klinische verschijnselen en medische overwegingen geven hier niet de beslissing: „BAUER en WEHEFRITZ komen tot de slotsom, dat tot nu toe geen zeker geval van haemophilie bij de vrouw in de literatuur voorkomt en dat het op erfelijkheidsgronden niet te verwachten is dat er ooit zoo'n geval zal voorkomen”.

Let wel op erfelijkheidsgronden en dan moet men berusten want wie het nu zou wagen een geval van haemophilie bij de vrouw te diagnostiseeren, zal ervan beschuldigd worden dat hij niet in staat is erfelijkheids-wetenschap te volgen.

Ook BAUER en WEHEFRITZ echter hebben hun lastgevers.

Hun is voorgeschreven, dat haemophilie een aan het mannelijk geslacht verbonden eigenschap is en dus moeten zij wel tot hun (bovenaangehaalde) slotsom komen, waarvan intusschen het eerste gedeelte een wel te goeder trouw uitgesproken, maar dan toch een onwaarheid is en het tweede gedeelte een op niet goed begrepen erfelijkheidsgronden berustende voorspelling bevat.

Als bewijs hiervoor haal ik aan een door MÖBIUS in 1903 gepubliceerde statistiek naar GRANDILIER en diens beschouwingen.

In Duitschland 93 Bluterfam. mit 258 Blutern, von denen 230 m. 22 w. waren

„ Engeland	46	„	„	141	„	„	„	134	„	7	„	„
„ Frankrijk	20	„	„	80	„	„	„	75	„	5	„	„
„ N. Amerika	15	„	„	61	„	„	„	60	„	1	„	„
„ Rusland	7	„	„	11	„	„	„	7	„	4	„	„
„ Schweiz	5	„	„	48	„	„	„	48	„	—	„	„

Im Ganzen zählt er 194 Familien mit 630 Blutern, 584 männlichen, 46 weiblichen; die männlichen Kranken machten also 92.6 pCt. aus.

Die Art. der Vererbung hat GRANDILIER folgendermaassen geschildert. Männer aus Bluterfamilien, die selbst Bluter sind, erzeugen mit Weibern, die nicht aus Bluterfamilien stammen, bei weitem nicht immer hämophile Kinder; im Gegenteile sind in diesem Falle die Kinder häufiger gesund als hämophil. Umgekehrt aber scheinen sich unter den Kindern der Weibern, die selbst Bluterinnen sind, ganz regelmässig wieder hämophile zu finden. Männer aus Bluterfamilien, die selbst nicht Bluter sind, erzeugen mit Weibern aus anderen Familien sogut wie niemals hämophile Kinder, Dagegen sind unter den Kindern der Weibern, die Bluterfamilien angehören, ohne selbst Bluterinnen zu sein, fast ohne Ausnahme solche, die an ausgesprochener Hämophilie leiden.

Reeds meermalen en op verschillende plaatsen heb ik kunnen aantoonen hoe een nieuwe wetenschappelijke richting, de genetische, zich naar verschillende kanten aan de menschheid opdringt. Sedert MENDEL's geniaal werk bekend is geworden meenen een aantal biologen thans reeds de biologie bij die wetenschappen te kunnen indeelen, die door haar beoefenaars niet zonder zelfverheffing tot de exacte worden gerekend. In de biologie was men noodgedrongen gewoon te wikken en te wegen, maar in de laatste twintig jaar is de genetica ontstaan en deze acht zooveel voor-

zichtigheid niet noodig, decreteert en stelt vast soms in verwarring wekkende taal en nomenclatuur. En zoo heeft men dan ook de „aan het geslacht gebonden” eigenschappen vastgesteld, met welke uitdrukking men echter heel iets anders denken laat als in werkelijkheid gezien wordt. Ook BAUER en WEHEFRITZ zijn hiervan slachtoffer geworden. Zij meenen blijkbaar, dat het den genetici bekend is, dat haemophilie een slechts aan het mannelijk geslacht gebonden eigenschap is en dus besluiten zij in hun onschuld, dat op erfelijkheidsgronden een geval var. haemophilie bij de vrouw niet is te verwachten.

Waar is slechts, hetgeen blijkt uit de experimenten en feiten, „dat aan het geslacht gebonden” eigenschappen bij het eene geslacht frequenter en in meerdere mate te voorschijn komen dan bij het andere en dan nog wel onder zeer bepaalde omstandigheden. En zoo is het ook bij de haemophilie, die te beschouwen is (niet als een ziekte maar) als een eigenschap die in eenzelfde familie bij de mannen frequenter en duidelijker voorkomt dan bij de vrouwen, waaruit dan verder volgt dat een vrouw, die een gelijke graad van haemophilie vertoont als een man, verder dan dezen van den normalen niet-haemophilentoestand is verwijderd, hetgeen zich uit in de progenituur, geheel in overeenstemming met de bovenaangehaalde ondervinding van GRANDIDIER die van haemophile mannen gezonde kinderen en van haemophile vrouwen eveneens haemophile kinderen komen zag en ook deze gang van zaken is thans door het dier-experiment volkomen te controleeren en te verklaren en het zou niet moeilijk zijn, indien bloeders zich volgens voorschrift lieten paren, om een geslacht van louter bloeders te doen ontstaan, zoowel mannen als vrouwen.

Uit al het bovenstaande blijkt hoe een neomendelistische uitdrukking als „aan het geslacht gebonden” brutaal kan ingrijpen in de beoordeeling van een ziektegeval. Bij zulk een gelegenheid begrijpen wij dan beter dan anders de verontwaardiging, die TROUSSEAU moet hebben bezield toen hij uitriep: „Croyez bien que toutes ces nomenclatures, dont le ridicule n'est que le moindre défaut, ne valent guère la peine qu'on en salisse sa mémoire, et que jamais des médecins sérieux ne daigneront s'en servir, autant par respect pour la philologie que dans l'intérêt véritable des progrès de notre art.

Baarn, 22 Juli 1925.

J. VRISENDORP.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Tandtechnici.

De wet van 29 Juni j.l. (*St.bl.* No. 282), die het mogelijk maakt, dat onder zekere voorwaarden eenige tandtechnici de tandprothese mogen toepassen, treedt 5 Augustus in werking.

Ingevolge deze wet moeten zij, die vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten, zonder de bevoegdheid tot uitoefening van de tandheerkunst te hebben verkregen, het bewijs van hun vestiging hier te lande vóór 10 Juni 1913, binnen een bij Kon. besluit alsnog te bepalen termijn, ter viseering zenden aan den inspecteur van de volksgezondheid, binnen wiens ambtsgebied zij wonen, onder bijvoeging van zoodanige bescheiden, waaruit blijkt, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten. Zij leggen daarbij het bewijs van hun opleiding over. Weigert de inspecteur viseering, dan is er binnen veertien dagen beroep op den minister van arbeid, handel en nijverheid.

Er is geen bezwaar tegen, dat de stukken thans reeds worden ingezonden.

PINKHOF.